

ELISABET SERRA

O EL DO DE LA LLUM I LA COMUNICACIÓ

LLUÍS SERRA I LLANSANA

Els tovallons dels restaurants conserven moltes històries. Serveixen per signar acords o per acollir els dibuixos d'una nena petita, que desvetllen l'admiració dels cambrers que fins i tot li demanen si se'ls poden quedar. Però aquest no és el començament. Elisabet Serra Vendrell sovint dona xerrades a les escoles i gairebé sempre li formulen la mateixa pregunta: «Quan vas començar a dibuixar?». Ella acostuma a respondre que no hi ha un començament, sinó que no va deixar de dibuixar. Els infants tenen tendència a dibuixar, però la majoria ho deixa. No és el seu cas. Un fet determinant fou quan, als deu anys, va anar a visitar la Pilarín Bayés per realitzar un treball a l'escola. Va descobrir que es podia viure fent dibuixos. La seva convicció va ser ferma: «Jo vull fer això».

La creació artística és un do, una font que brolla des de dins de la persona de manera espontània. En una de la tires de Mafalda, Quino posa en boca de Guille, després de dibuixar els baixos de les parets de cada seva, una frase formidable adreçant-se a la seva mare, que resta atònita: «No es increïble tot el que pot tenir dins un llapis?». L'instrument està al servei de la creativitat del qui el fa servir. Veure dibuixar a l'Elisabet condueix a aquesta experiència de contemplar un allau de línies, traçats, colors... que acaben confeccionant la seva obra. Els seus pares sempre li han respectat i li han donat suport, ja de ben menuda.

Si les pintures de Caravaggio presenten un magnífic contrast de llums i ombres, la creació d'una il·lustradora es concentra sobretot en la llum. Pretén il·luminar la realitat, les situacions de la vida, les coses que passen, les coses que li passen, fins i tot un món imaginari... Llum al servei de la comunicació. El seu objectiu és fer palesa una forma de mirar dins de la qual batega una motivació didàctica. Es tracta de fer entenedora una realitat amb un cop d'ull, de forma ràpida, sense caure en la superficialitat. La senzillesa és una virtut dels cims. Sense complicacions enrevessades. Arribar al fons. Els treballs de l'Elisabet gaudeixen d'aquesta característica. Representen un raig de llum.

Els personatges que crea, el traçat del seus dibuixos, el conjunt de les seves il·lustracions reflecteixen una tonalitat infantil. Els nens i les nenes ho capten a la primera. Són els seus primers destinataris, però no els únics. El món adult també hi connecta. La psicologia ho podria explicar dient que també les seves obres s'adrecen al nen i a la nena interior de qualsevol adult. D'aquí ve el seu caire universal. Tothom pot sentir-s'hi atret. Tothom pot sentir-s'hi interpel·lat.

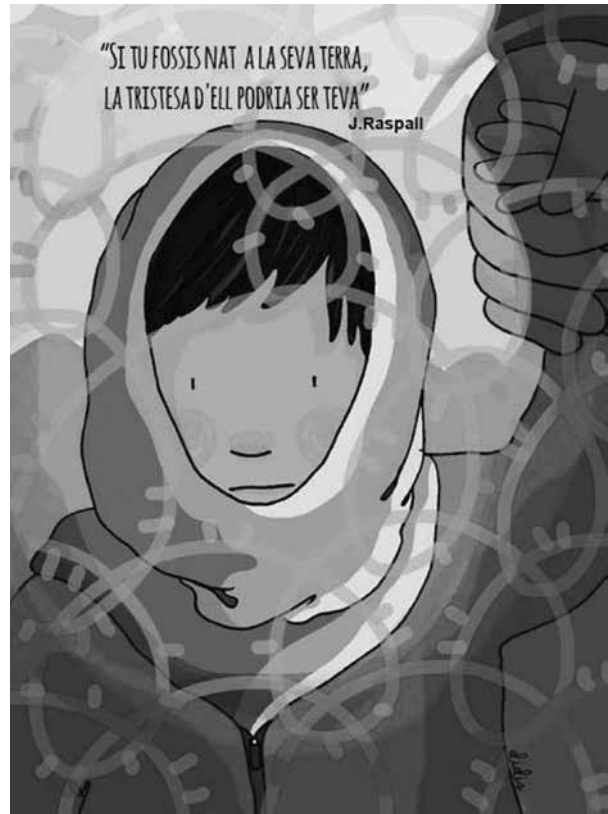
El fet que les seves il·lustracions siguin innocents, en el sentit etimològic de la paraula, és a dir, que no fan mal, no li impedeix de lluitar per determinades causes a favor dels immigrants, la igualtat de la dona, la defensa de la cultura, l'eco-

logia amb una mirada tendra vers els animals, en les relacions basades en la humanitat i l'afecte... No sacrifica la causa, sinó que la serveix amb amabilitat, sense agror, amb delicadesa. Col·labora sovint amb causes socials. Realitza les seves denúncies i el tractament de temes durs amb dolçor, perquè apunta a l'essència sense caure en cap amagatall. La imaginació li permet trencar amb la narrativa habitual d'alguns contes canviant els rols tradicionals dels seus protagonistes. Una forma intel·ligent de desactivar estereotips.

Ha sabut compaginar el do natural del dibuix amb els estudis universitaris com a llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, amb una culminació final a la Universitat Anotati Scholi Kalon Tehnon d'Atenes. El seu voluntariat a través d'una ONG que l'ha portat a Paraguai i Tanzània, així com altres viatges a diversos països i continents nodreixen el seu imaginari que es recull en murals, llibres, contes, cartells, postals..., mantenint sempre les seves arrels igualadines. L'Elisabet treballa amb allò que li agrada. Deixa per als altres la confecció del seu currículum, els premis, fins i tot des de ben petita, i les obres realitzades.

La marca Elisabet està totalment definida. Aquest tipus de dibuixos només els fa ella, i per això és fàcil de poder-ne reconèixer l'autoria. S'obre a la tecnologia digital en el seu treball, però manté sempre els esbossos a mà. També l'aquarel·la, la cera... li serveixen especialment per als seus dibuixos més personals. Si la il·lustració és llum i comunicació, aquest darrer ingredient també és indefugible per a ella: xerrades, murals a les escoles amb la participació dels alumnes, obres col·lectives amb altres artistes, tallers, auques...

Les seves il·lustracions respiren simpatia, alegria, senzillesa... Semblen una extensió de la manera de ser de la seva autora. Línies plenes de simplicitat, ben reconeixibles, amb estil definit, que transmeten moltes sensacions. Somriures, tendresa, afectes... En un món tan polaritzat, la seva creació artística és, a més, una bona medicina.

LLUÍS SERRA LLANSANA. (Igualdada, 1948). Professor universitari i escriptor de llibres i articles de tarannà humanista, que integra en el seu pensament teologia, filosofia i psicologia. És germà marista. Dedicat a la missió educativa, ha impartit docència, conferències, tallers i seminaris en diversos països. Uns anys viscuts a Itàlia li han permès gaudir de l'art i la bellesa, així com d'experimentar, si més no algun petit efecte, de la síndrome d'Stendhal.

PER UN MÓN ON SIGUEM
SOCIALMENT IGUALS,
HUMANAMENT DIFERENTS
I TOTALMENT

lliures

ROSA LUXEMBURGO

